

Petr Goldmann

Scénář k rozhlasové reportáži

ZŠ a MŠ Emy Destinové, Praha 6

Ivana Dropková, Jan Hedl, Alžběta Jirásková, Karina Ottová, Viktorie Štědrá

Petr Goldmann

- Přední český psycholog, vysokoškolský pedagog, skaut a křesťan.

Narodil se 9. května 1955. Jeho rodina měla skvělé podmínky pro idylický život díky práci obou rodičů.

„Byli vlastně na takových těch lepších místech, protože to byli mladínadšení komunisté a naděje tohoto socialistického státu.“

V 60. letech rodiče ještě věřili, že strana je reformovatelná. Pak ale přišel 21. srpen 1968.

„Svět se najednou dal do pohybu.“

„A já si vzpomínám, že to byl rok, kdy jsem poprvé a intenzivně začal číst noviny.“

O srpnových událostech se dozvěděl na chatě v Senohrabech.

„Všichni vlastně celé dny proseděli u rádia a poslouchali, co se děje.“

Do Prahy mohl až po týdnu.

„Byl to takový vzrušený úl, samé bzučení, rozhovory, diskuze na ulicích, mimořádná vydání novin a vlastně velké čekání, jak to dopadne.“

V sedmdesátých letech stál na hranici mezi dobrem a zlem. Našeltajný skautský oddíl, svoji víru v Boha a kamarády na celý život.

„Tam jsem si já musel přehodnotit to, co jsem věděl o minulosti, to co jsem věděl o komunistech, taky to, co jsem věděl třeba o lidech věřících.“

„A najednou jsem slyšel úplně jiné příběhy.“

V té době byli rodiče vyloučeni z KSČ a sesazeni na méně důležitá a hůře placená místa.

Začal se učit dřevorubcem v srdci křivoklátských lesů.

Brzynaštěstí přestoupil na střední pedagogickou školu v Karlových Varech, stal se z něj vychovatel, ale lákala ho psychologie.

Nesvobodu si uvědomoval každý den.

„Takový ten náš skautský-křesťanský kruh a to stát dobře monitoroval, dokonce nám tam nasadil stejně starou holku....“

...a ta měla vyložené úkoly a dodávala StB pravidelná hlášení, co tam děláme, o čem mluvíme, jaké je naše smýšlení, jestli se neaktivizujeme do cílené protistátní činnosti.“

Ve svém prvním zaměstnání našel svou životní lásku. Poznával každodenní život v okupovaném socialistickém státě a jako každý přežíval z toho mála, co měl.

„Kdo toužil po jistotě, tak byl v socialismu spokojený. Měl práci, měl zhruba stejně peněz, jako mají jeho sousedé. Pokud se nechtěl zaplést s komunistama, tak prostě měl stejnýhoubeles jako všichni ostatní.“

Naštěstí přišla vytoužená Sametová revoluce, v kterou uvěřil až roku 1994, kdy se konečně přestal s hrůzou probouzet ze spaní. Se svou rodinou se přestěhoval do Prahy, začal pracovat v psychiatrické léčebně v Bohnicích, kde působí do současnosti. Spolu s manželkou založil charitativní projekt Cesta Domů.

Vází si myšlenek Václava Havla:

„Naděje není to, že doufáme, že něco dobře dopadne, ale naděje je to, že doufáme, že naše konání v tomto světě má nějaký smysl.“